

РЕШЕНИЕ

№ 2741

гр. София, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **7811** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185-196 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. Т. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], уточнена с молба от 24.01.2022г., с искане да се отмени чл. 35, ал.1, б „б“ от Наредбата за определяне размера на местните данъци на Столичен общински съвет, приета с Решение № 83 по Протокол № 7/28.02.2008 г. (Наредбата). Разпоредбата чл. 34, ал.1 се обжалва в частта ѝ, както следва: „... както и в случаите по чл. 44, ал.2 от Закона за местните данъци и такси“ б.“б“ със следното съдържание: „5 % данък за безвъзмездно придобитите по друг начин имущества“.

Според жалбоподателя разпоредбата на чл. 35, ал.1, б „б“ от Наредбата в обжалваната част противоречи на чл.44, ал.3 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), която не е посочена в чл. 35 от Наредбата, а също така и чл. 11, ал.1, на чл. 22 и чл. 47 от ЗМДТ.

В жалбата и допълнителните молби е посочено, че задължението за заплащане на 5% данък при съставяне на нотариален акт по обстоятелствена проверка следва да бъде задължение само за лица, които се позовават на придобивна давност, но по време на владението не са заплащали данък за имота. Твърди се, че ако данъчно задълженото лице, въз основа на документ, чрез който е регистриран в общината е плащал повече от 10 години данък, налице е данъчна оценка на негово име, вписан е

в кадастъра, не придобива имота с издаване на нотариален акт по обстоятелствена проверка, за да плаща отново данък за придобиване, а само се снабдява с документ за собственост, поради което не следва да плаща 5 % данък, който се заплаща при придобиване на имот. Според жалбоподателя, разпоредбата на чл. 35, ал.1, б. „б“ от Наредбата за данък от 5 % не може да бъде отнесена и към давностното владение/обстоятелствена проверка/, тъй като има изрична разпоредба за това – ал.3 от чл.44 ЗМДТ, която не е посочена в чл.35 от Наредбата.

С жалбата и с допълнителни молби са представени доказателства, свързани с правния интерес на И. Т. Б. от обжалване на посочената разпоредба на Наредбата за определяне размера на местните данъци на Столичен общински съвет. Моли съда да я отмени като незаконосъобразна. Претендира разноски.

Ответникът, Столичен общински съвет (СОС), чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Представя административната преписка по издаване на Наредбата. В писмени становища излага съображения, че протестираната разпоредба е в съответствие с действащото законодателство и е приета при спазване на нормативните разпоредби. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в производството прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на оспорване по настоящето дело е разпоредбата на чл. 35, ал.1, б. „б“ от Наредбата за определяне размера на местните данъци на Столичен общински съвет, приета с Решение № 83 по Протокол № 7/28.02.2008 г. (Наредбата) в частта ѝ, както следва: „...“, както и в случаите по чл. 44, ал.2 от Закона за местните данъци и такси“ б.“б“ със следното съдържание: „5 % данък за безвъзмездно придобитите по друг начин имущества“. Посочената разпоредба не е изменяна или допълвана от приемане на Наредбата.

По делото е представена административната преписка по приемане на Наредбата за определяне на размера на местните данъци и такси, приета с Решение №83 по Протокол №7 от 28.02.2008г. и разгласена на 07.03.2008г. Като част от нея са представени доклад с вх. № 93-00-38/04.02.2008г. от кмета на СО относно Наредбата, проектът на решението и проектът на Наредбата, доклад от водещата комисия - постоянната Комисия по финанси и бюджет на СОС относно приемане на Наредбата от 26.02.2008г. становище до СОС от постоянната Комисия по стопанска политика и общинска собственост от 13.02.2008г., становище от постоянната Комисия по транспорт, транспортна инфраструктура и безопасност на движението относно доклад с вх. № 93-00-38/04.02.2008г. от кмета на СО относно Наредбата от 13.02.2008г., становище до СОС от постоянната Комисия по местно самоуправление и нормативна уредба от 20.02.2008г., протокол № 7 от 7-мото заседание на СОС, започнато на 28.02.2008г. и продължено на 06.03.2008., на което е приета Наредбата, справка за присъствието на общинските съветници на заседанието и протокол за гласуване, както и приетият с Решение №83 по протокол №7 от 28.02.2008г на СОС текст на Наредбата.

Оспорваната разпоредба не е променяна или допълвана.

Приложено към настоящето дело за послужване е адм. д. № 2051/2008г. по описа на АССГ.

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до следните правни изводи.

Наредбата е подзаконов нормативен акт, чието оспорване пред съд е регламентирано в Дял трети, Раздел III, чл.185 - 195 от АПК. Съгласно чл. 187, ал. 1 от АПК, упражняването на това процесуално право не е обвързано с преклузивен срок. Съгласно чл. 186, ал. 1 от АПК право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения. Касае се за неопределен и неограничен брой адресати, спрямо които нормативната разпоредба има многократно правно действие /арг. чл. 75, ал. 1 от АПК/.

Съдът, като съобрази мотивите на определение № 12863 от 15.12.2021г. по адм.д. № 12010/2021г. на ВАС и представените от жалбоподателя писмени доказателства, заверени копия на разрешение за строеж, скици на поземлен имот и схеми на самостоятелни обекти в сграда, договор за групов строеж, удостоверение за данъчна оценка намира, че за жалбоподателя е налице пряк и личен интерес от оспорване на разпоредбата на чл. 35, ал.1 б. „б“ от Наредбата в посочената част.

Общинските съвети, като органи на местното самоуправление на територията на съответната община, решават самостоятелно въпросите от местно значение, които законът е предоставил в тяхната компетентност. По силата на чл. 76, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 8 от ЗНА и с чл. 21, ал. 2 от ЗМСМА и в изпълнение на предоставените им правомощия, те са овластени да издават административни актове, сред които и подзаконови нормативни актове - наредби. В чл. 141, ал.3 от Конституцията на Република България на общинските съвети е предоставена компетентността да определят размера на местните данъци при условия, по ред и в границите, установени със закона. В чл. 1, ал.2 от ЗМДТ изрично е предвидено, че общинският съвет определя с наредба размера на данъците по ал. 1 при условията, по реда и в границите, определени с този закон. В чл. 1, ал.1, т.4 е посочен данъкът при безвъзмездно придобиване на имущество. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната наредба и в частност оспорената разпоредба, е издадена в изпълнение на конституционно закрепеното негово правомощие да издава наредби на територията на Столична община.

При приемането на Наредбата е спазена и изискуемата от закона специална форма. Спазени са изискванията на чл. 75, ал. 3 и 4 от АПК - посочен е видът на акта /Наредба/, органът, който го е приел /ОС/ и е определен главният му предмет /определянето на местните данъци/. Като структура, форма и обозначение на съдържанието Наредбата отговаря на изискванията на закона за нормативните актове (ЗНА) и Указа за неговото прилагане.

Наредбата е издадена и при спазване на регламентираните в закона императивни процесуални разпоредби относно подготовката и приемането на нормативни административни актове. Проект на Наредбата и доклад към него са внесени в СОС от кмета на Столична община. В доклада са посочени причините, които налагат приемането ѝ, целите, които се поставят, и очакваните резултати във връзка с предложеното увеличение на данъците, поради което същият отговаря на изискванията за съдържание, посочени в чл.28, ал.2 от ЗНА. По проекта, съгласно изискването на чл.76 от ПОДСОС, са дали становища Комисията по местно самоуправление и нормативна уредба, Комисията по транспорт, транспортна инфраструктура и безопасност на движението, Комисията по стопанска политика и

общинска собственост и е представен доклад от Комисията по финанси и бюджет, определена от председателя на СОС за водеща. На гражданите е предоставена възможност да публикуват мнението си и да направят своите предложения относно местните данъци в дискуссионната рубрика "Столичен форум" на Интернет страницата на Столична община. Обстоятелството, че не е проведено детайлно обществено обсъждане на проекта, не съставлява съществено нарушение на чл.26, ал.2 от ЗНА, предвид краткия срок за определяне на размера на местните данъци за 2008 година, установен в пар.18 от ПЗР на ЗИД на ЗМДТ (обн. ДВ бр.110 от 2007г., в сила от 01.01.2008г). Наредбата е приета в съответствие с разпоредбата на чл.77 от АПК - след проведена дискусия, на която са обсъдени докладът, становищата и предложенията на комисиите и са направените предложения в зала от общински съветници. В съответствие с чл.10, ал.2 от ПОДСОС е издадено и решение № 83 на СОС от 28.02.2008 г. за приемане на Наредбата. Текстът на приетата Наредба е удостоверен от председателя на СОС, съобразно изискването на чл.78, ал.1, т.2 от АПК и чл.34, т.3 от ЗНА. Относно спазването на административнопроизводствените правила при издаване на Наредбата ВАС се е произнасял многократно и безпротиворечиво в Решение № 11146 от 27.10.2008г. по адм.д. № 10640/2008г. по описа на ВАС; Решение № 4935 от 15.04.2010г. по адм.д. № 16234/2009г. по описа на ВАС; Решение № 1168 от 29.01.2021г. по адм.д. № 9654/2020г. по описа на ВАС и др. Оспореният текст е съобразен и с приложимия материален закон.

Разпоредба на 35, ал.1, б.,б“ от Наредбата предвижда, че: „При дарение на имущество, както и в случаите по чл. 44, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси, данъкът се начислява върху оценката на прехвърляното имущество в размер на:..б) 5 на сто - при дарение между лица извън посочените в буква „а“.

Предмет на оспорване е разпоредбата в частта: „...“, както и в случаите по чл. 44, ал.2 от Закона за местните данъци и такси“.

В чл. 44, ал.2 от ЗМДТ е предвидено, че: „Подлежат на облагане с данък в размер на данък дарение и безвъзмездно придобитите по друг начин имущества, както и погасените чрез опрощаване задължения.“

В случая от жалбата и уточненията се установява, че се обжалва определеният размер на данъка от 5% , предвиден при дарения между лица извън посочените в чл.35, ал.1 б“а“ от Наредбата, когато се касае за издаване на нотариален акт по обстоятелствена проверка.

В чл. 587 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) е предвидено, че когато собственикът на имот няма документ за правото си, той може да се снабди с такъв, след като установи с надлежни писмени доказателства пред нотариуса своето право. Ако собственикът не разполага с такива доказателства или ако те не са достатъчни, нотариусът извършва обстоятелствена проверка за придобиване на собствеността по давност чрез разпит на трима свидетели, посочени от кмета на общината, района или кметството или от определено от него длъжностно лице, в чийто район се намира недвижимият имот. Свидетелите се посочват по указание на собственика и трябва по възможност да бъдат съседни на имота (ал.387, ал.2 ГПК). Въз основа на доказателствата по ал. 1 и 2 нотариусът се произнася с мотивирано постановление. Ако с него правото на собственост се признава, нотариусът издава на молителя нотариален акт за собственост върху недвижимия имот.

В случая, в действителност, с издаването на нотариален акт по посочения ред правото на собственост възниква преди съставянето на нотариалния акт, а нотариусът само

констатира че молителят притежава право на собственост върху имота. При издаването на такъв нотариален акт не е предвидена насрещна престация за прехвърляне правото на собственост, тъй като то вече е възникнало и е в патримониума на молителя.

В ЗМДТ Раздел I „Данък върху недвижимите имоти“ е предвидено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон (чл.10, ал.1 ЗМДТ). В чл. 11 от ЗМДТ е предвидено, че данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

В случая обжалваната разпоредба на чл. 35, ал.1, б.,б“ от Наредбата не касае този данък, а данъкът по Раздел III от ЗМДТ „Данък при придобиване на имущество по дарение и по възмезден начин“. Обект на облагане с този данък, съгласно разпоредбата на чл. 44, ал.1 и ал.2 ЗМДТ, са имуществата, придобити по дарение, както и недвижимите имоти, ограничените вещни права върху тях и моторните превозни средства, придобити по възмезден начин. Подлежат на облагане с данък в размер на данък дарение и безвъзмездно придобитите по друг начин имущества, както и погасените чрез опрощаване задължения. В ал. 3 е предвидено, че данък при безвъзмездно придобиване на имущество се дължи и при придобиване на недвижими имоти и ограничени вещни права върху тях по давност.

Допустимите размери на този данък са определени в чл. 47 ЗМДТ, като при дарение на имущество, както и в случаите по чл. 44, ал. 2, данъкът се начислява върху оценката на прехвърляното имущество в размер, определен от общинския съвет с наредбата по чл. 1, ал. 2, както следва: ..т.2. от 3,3 до 6,6 на сто - при дарение между лица извън посочените в т. 1.

Следователно, в обжалваната разпоредба на чл. 35, ал.1, б.,б“ от Наредбата определеният от СОС размер на 5% съответства на предвиденото в закона.

Неоснователен е доводът в жалбата за противоречие на обжалваната разпоредба с чл. 22 ЗМДТ, според който общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка в граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот, тъй като посочената разпоредба касае размера на данъка върху недвижимите имоти по Раздел I ЗМДТ, който се дължи от собственика и не е свързан с придобиването на имота (по възмезден или безвъзмезден начин), а се дължи за периодите, през които лицето е собственик на имота.

Данъкът по чл. 35, ал.1, б. „б“ от Наредбата, от друга страна, е свързан с придобиването на имота, определя се и се заплаща еднократно и изрично в закона (чл. 47 и чл. 44, ал.3 ЗМДТ) е предвидено, че той се дължи и в случаите по чл. 44, ал.2 ЗМДТ.

Следователно, обжалваната разпоредба не противоречи на закона, а напротив съответства на разпоредбите чл. 44, ал.2 и ал.3 и ал.47 ЗМДТ.

Не може да бъде споделен доводът в жалбата, че след като молителят вече е собственик на имота и е заплащал данък върху него (по раздел I ЗМДТ) повече от 10 години при снабдяване с нотариален акт не следва да дължи отново данък. Двата вида данък, както вече бе посочено, са различни и се дължат на различно правно и

фактическо основание, данъчното събитие е различно.

Разпоредбата е в съответствие и с целта на закона, доколкото при придобиване правото на собственост в случаите на издаване на нотариален акт по чл. 587 ГПК не е заплатен данък при придобиване/прехвърляне на правото на собственост върху имота. От изложено следва, че обжалваната разпоредба на Наредбата за определяне на размера на местните данъци е приета от компетентен административен орган - Столичния общински съвет, в пределите на неговата власт, при наличие на изрична законова делегация и в предписаната от закона форма. При подготовката и приемането ѝ е спазена законоустановената процедура. Разпоредбата в обжалваната част не противоречи на закона. и е издадена и в съответствие с целта на закона.

По изложените съображения оспорването следва да бъде отхвърлено.

С оглед заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. чл.143, ал.4, вр. с чл. 196 АПК и чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да заплати на Столичния общински съвет юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.193, ал.1 от АПК, Административен съд София-град, X. тричленен състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването, направено от И. Т. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], на чл. 35, ал.1, б „б“ от Наредбата за определяне размера на местните данъци на Столичен общински съвет, приета с Решение № 83 по Протокол № 7/28.02.2008 г., в частта ѝ, както следва: „... , както и в случаите по чл. 44, ал.2 от Закона за местните данъци и такси“ б.“б“ със следното съдържание: „5 % данък за безвъзмездно придобитите по друг начин имущества“.

ОСЪЖДА И. Т. Б., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица] да заплати на Столичния общински съвет юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано и/или протестирано пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

